

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroske ulice hotv. 5. — Deložniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za ostanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

† Stolni dekan, prelat Fran Kosar.

Nemila smrt, kaj si vendar storila! Zakaj je segla tvoja mrzla roka po tako dragem življenju? Zakaj si ugasnila luč, ki je tako svetlo gorela v hiši božji? Zakaj si pokosila cvetlico, ki je tako lepo cvetela na slovenskem polju? Zakaj si ustavila bogoljubno srce, ki je tudi za drage brate bilo vsaki čas? Plakaj lavantinska škofija, ker ti danes, 14. junija, pogrezajo v grob najboljšega delavca v tvojem vinogradi! Žaluj slovenski narodni dom, zrušil se ti je velikanski steber, in škoda je nepopisljiva!

Prečastitega gospoda stolnega dekana in prelata, Franja Kosarja, ni več med živimi; v noči od 10. na 11. junija izročili so svojo sveto dušo v roke Gospodove. Preblagi gospod šli so na jug iskat zdravja, a našli so smrt. Še komaj dne 7. junija so se poslovili od doma in že dne 11. junija zjutraj naznani nam brzojav, da so stolni dekan Fran Kosar umrli nagle smrti v Iki (v Istri) v hiši za bolne duhovnike. Ker jih zjutraj čez sedmo uro ni bilo iz sobe, gre usmiljena sestra gledat, kaj da je, da ne pridejo maševat? Najde jih mrzlih v postelji ležati. Zdravnik zatrjuje, da so preminoli vsled srčnega kapa. Umrli so v spanju; imeli so zaprte oči, zaprta tudi usta. Zaspali so v Gospodu; prav ničesar namreč ni bilo videti, kar bi razodevalo smrtni boj.

Dasiravno pa je prišel Zenin o polnoči, vendar ni iznenadil duše modrega moža, nego našel jo je pripravljeno. Že l. 1886 namreč zagotavljali so slovenske romarje pri Lurški dupljini v prelepi pridigi: »Kar mene zadeva, vam nič ne prikrivam, ampak kar očitno povem: Moj zasebni poglavitni namen, da sem se, akoravno že postaran, na to daljno in težavno pot podal, bil je ta, da si pri Mariji izprosim srečno smrtno uro«. Njih oporoka, ki so jo pisali l. 1889, nosi na čelu besede: »Naroči svoje hiši, umrl boš namreč!«. Nadalje smo opazovali, da so vsak dan, če je vreme pripuščalo, zahajali na mestno pokopališče. Če je kdo to omenil, djali so: »Kaj hočete? Naskorem se povsem preselim tje«. In še zdaj potujoč v kopališče, zatekli so se pojdoč k Materi božji na Tersat, kar je razvidno iz listu, ki so ga pisali dan pred smrtjo stolnemu kapitolu: »Molite vsi za mene; tudi jaz sem molil za vse pri Materi božji na Tersatu.«

Zivo obžalujemo, da niso prejeli sv. zakramentov za umirajoče, a od druge strani sigurno trdimo, da niso šli v večnost brez sv. popotnice. Kolikokrat pač so v zgovorni besedi priporočali ljudstvu in še vzlasti tudi duhovnikom, naj pri vsakem sv. obhajilu napravijo dober namen, a'a jim bodi sv. obhajilo tudi popotnica, ako bi jih Bog utegnil naglo k sebi poklicati. Gospod prelat so pa še dan pred smrtjo maševali, in prav gotovo tudi sami niso storili zamudili, kar so druge delati učili. Rajni gospod bili so vzor duhovništva in mož molitve; opravljali so vestno vsakdanje duhovno premišljevanje. Zato bili so pa duhovit govornik, iskan spovednik in zato jim je vrlo gladko teklo peró. Žalujemo za duhovnikom po božji volji, za vrlim narodnjakom, za čistim značajem.

Strašna smrt! Če si hotela raniti veliko src, nagodilo se ti je. Kakor tat si utrgala v hišo stolnega kapitola ter nam pobrala najdražji zaklad. Dobri prijatelj je namreč zaklad, pravi sv. Duh, in z zvestim prijateljem se nič ne more meriti; teža zlata in srebra ni nič vredna proti ceni njegove zvestobe. Veliko smo zgubili, a mogočnega priprošnika v nebesih pridobili. Bog jim daj večni mir in pokoj! Nekdaj so se rajni kot duhovni oče poslovili od bogoslovcev z besedami: »Zdaj pa ostaja vera, upanje in ljubezen, to troje; največja od njih pa je ljubezen«. Tako se zdaj mi poslavljamo od nezabnega gosp. prelata rekoč: Ljubezen med nami naj ostane; vezi ljubezni smrt ni pretrgala, za to je pretopa njena kosa!

